

Η απόρριψη του εφήβου από το σχολείο προκαλεί συνήθως στο γονιό αίσθημα απόγνωσης. Τρέμει στη σκέψη ότι, για να φτάσουν τα πράγματα σε αυτό το σημείο, το παιδί του πρέπει να έχει ένα οξύ πρόβλημα που δε “γιατρεύεται”.

Τις περισσότερες φορές η αποβολή σημαίνει πως το παιδί επέδειξε ακραία αρνητική συμπεριφορά. Η γονική ευθύνη συνήθως είναι πολύ σημαντική. Η ευθύνη εντοπίζεται πολλές φορές στα μεγάλα αντικειμενικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η οικογένεια και την αναγκάζουν να παραμελεί το παιδί.

Μερικές φορές εντοπίζεται στο ότι οι γονείς δεν είχαν συνειδητοποιήσει πόσο χαλαρή ανατροφή παρείχαν στο παιδί τους και πόσο σοβαρές ήταν οι παρεκτροπές του – δεν ήθελαν δηλαδή να πιστέψουν ότι το παιδί τους είχε υπερβεί τα όρια.

Μερικές φορές, πάλι, οι γονείς συναισθάνονται το μέγεθος του προβλήματος, αλλά δεν είναι σε θέση να χειριστούν τις καταστάσεις – άγνοια, ασθένειες, ανυπέρβλητα αντικειμενικά εμπόδια κ.λπ.

teen-suicide Συχνά οι εκπαιδευτικοί αδυνατούν να αντιμετωπίσουν δύστροπες συμπεριφορές επειδή δεν έχουν διδαχτεί τις σωστές μεθόδους. Ο γονιός, κατά συνέπεια, δεν πρέπει να αισθάνεται ότι εξαντλήθηκαν όλα τα περιθώρια, μόνο και μόνο επειδή ένα σχολείο δεν μπόρεσε να βοηθήσει το παιδί του και κατέφυγε στη λύση της αποβολής.

Όσο σοβαρό πρόβλημα συμπεριφοράς και αν έχει ένα παιδί στην εφηβεία, η αγάπη της οικογένειάς του και η σωστή συμπεριφορά απέναντί του τόσο από τους γονείς όσο και από τους εκπαιδευτικούς ή άλλους ενήλικους μπορούν με σταθερότητα και επιμονή “να ξαναβάλουν τα πράγματα στη θέση τους”.

Συμβουλές στους γονείς...

1. Η πρώτη σας κίνηση πρέπει να είναι η στήριξη της αυτοεκτίμησης του παιδιού σας. Δεν πρέπει να αισθανθεί ότι φέρει την «ταμπέλα» του προβληματικού μαθητή, γιατί θα τη βιώνει σαν μια ιδιότητα που θα πρέπει να αποδεικνύει και στο μέλλον.
2. Κατά συνέπεια, πρέπει να πείσετε το παιδί ότι πολλά μπορούσαν να είχαν γίνει για να μη φτάσουν τα πράγματα ως εκεί, αλλά ότι από εδώ και μπρος θα παλέψουν όλοι μαζί σε ένα νέο περιβάλλον για να τα αλλάξουν όλα.

3. Βοηθήστε το να πιστέψει ότι είναι ικανό «να κάνει πάρα πολλά πράγματα», αλλά και ότι οι ίδιοι είστε αποφασισμένοι να το στηρίξετε στις προσπάθειές του.

4. Παρουσιάστε του το νέο σχολείο σαν αυτό που πραγματικά είναι: μια δεύτερη ευκαιρία για κάτι καλύτερο. Θα γνωρίσει νέα παιδιά που μπορεί να αποτελούν καλύτερη συντροφιά από τους παλιούς συμμαθητές του και θα έχει νέους καθηγητές που μπορεί επίσης να τον καταλάβουν καλύτερα από τους παλιούς. Ο ίδιος ο έφηβος ή η έφηβη έχει κάθε λόγο να είναι καλύτερος αφού του δίνεται η ευκαιρία για ένα καινούριο ξεκίνημα.

5. Όταν το παιδί βρεθεί στο επόμενο σχολείο, πρέπει «να μηδενιστεί το κοντέρ». Καλό είναι δηλαδή όλοι να ξεχάσουν το παλιό σχολείο και τις παλιές συμπεριφορές ως μια παρελθοντική αποτυχημένη προσπάθεια και να κοιτάξουν μπροστά σαν να ξεκινούν από το σημείο μηδέν.

6. Αν το παιδί κατά καιρούς επαναλαμβάνει απορριπτές συμπεριφορές, πρέπει να εξετάζετε νηφάλια αν πρόκειται όντως για σοβαρές παρεκτροπές ή αν μεγαλοποιείτε μικροαταξίες επειδή υπάρχει η προγενέστερη τραυματική εμπειρία.

7. Αν, 2-3 μήνες μετά, το παιδί δεν προσαρμόζεται θετικά ούτε στο νέο περιβάλλον, πιθανόν το πρόβλημα να υπερβαίνει τις δυνάμεις σας και καλό θα ήταν να απευθυνθείτε σε ειδικό.

8. Αν το παιδί έκανε συντροφιά με παιδιά που είχαν παρόμοια συμπεριφορά, καλό είναι να το απομακρύνετε από αυτά με την ευκαιρία της αλλαγής του σχολείου.

9. Σε περίπτωση όμως που τα παιδιά της παραβατικής παρέας είναι γειτονόπουλα, η αλλαγή σχολείου δε θα απαλλάξει το παιδί σας από την επιρροή της συγκεκριμένης συντροφιάς. Η παρέα θα συνεχιστεί και το παιδί σας θα έχει πολλές πιθανότητες να επαναλάβει την αρνητική συμπεριφορά του και στο νέο σχολείο. Εξετάστε το ενδεχόμενο ακόμη και να αλλάξετε γειτονιά. Ζητήστε βοήθεια από ειδικό.

10. Καλό είναι να προσπαθείτε να εξομαλύνετε όσα προβλήματα υπάρχουν στην οικογένεια και πιθανόν συνέβαλαν εξαρχής στην αρνητική συμπεριφορά του παιδιού.

11. Επειδή κατά κανόνα τα παιδιά που αποβάλλονται είναι εκείνα που παρουσιάζουν βίαιη, επιθετική ή παραβατική συμπεριφορά, θα πρέπει να εμβαθύνετε στα αίτια της. Γιατί δηλαδή αισθάνεται απειλητικό το περιβάλλον και λειτουργεί με τη σειρά του εχθρικά; Μήπως είναι παραμελημένο και προκαλεί έτσι τους άλλους για να του δώσουν σημασία; Μήπως έχει όντως απειληθεί στο παρελθόν; Μήπως χειροδικεί επάνω του ο ένας από τους δύο γονείς; Μήπως το βρίζει; Τι είναι αυτό που του προκαλεί τόση ανασφάλεια ώστε να αντιδρά και το ίδιο βίαια και επιθετικά;

12. Μπορείτε να απαλύνετε τα αισθήματα οργής επιμερίζοντας τις ευθύνες και εξηγώντας στο παιδί ότι ακόμα κι αν νιώθει μοναξιά ή παραμέληση, πολλά παιδιά έχουν βιώσει τα ίδια και χειρότερα από αυτό, αλλά δεν έφτασαν στο σημείο που έφτασε εκείνο. Κατά συνέπεια, θα πρέπει κι εκείνο να αναλάβει το μέρος της ευθύνης που του αναλογεί.

13. Οι χειρισμοί πρέπει να είναι προσεκτικοί γιατί πολλά παιδιά με βίαιη συμπεριφορά μπορεί να αισθανθούν ξαφνικά τόσο ανάξια, που είτε να οδηγηθούν σε ακόμα πιο ακραία επιθετική συμπεριφορά είτε να στρέψουν εναντίον του εαυτού τους την εχθρότητα που μέχρι τώρα έστρεφαν εναντίον των άλλων.

14. Καμιά φορά η πολύ επιθετική συμπεριφορά κρύβει βαθύτερες διαταραχές που ο γονιός δεν είναι εύκολο να αξιολογήσει. Άλλες φορές κρύβει και άλλα προβλήματα, όπως χρήση ουσιών. Ένας ειδικός θα μπορούσε ίσως να βοηθήσει ιδιαίτερα το παιδί και το γονιό σε αυτή τη δύσκολη καμπή.

ΠΗΓΗ: 3lykzografou.wordpress.com